

verder had kunnen oriënteren, hoorde ik een snel aanzwellend gebrul. Iemand schreeuwde me toe: 'Keeman, dek je! Dek je!' Ik wierp me op de grond en zag hoe een eskader van acht vliegtuigen uit de lucht kwam gedoken. Toen ze vlak boven ons waren (op enkele tientallen meters hoogte slechts) smeten ze bommen uit die met donderend geweld bij de barakken insloegen. De stukken vlogen ons om de oren en verbijsterd vroeg ik me af wat dit alles te beduiden had.¹

Dat de motorspuit van de brandweer niets kon uitrichten, was duidelijk. Het blinkende vehikel bleef staan; de chauffeur was zo van streek dat hij niet meer wist hoe hij het in beweging kon krijgen. Een journalist en een persfotograaf die, tuk op nieuws en indrukwekkende foto's, per taxi uit Rotterdam waren komen aansnellen, maakten haastig rechtsomkeert.²

Om ongeveer kwart voor vijf werd een nieuw bombardement ingezet. Tegelijk sprongen op ongeveer honderd meter hoogte de eerste Duitse parachutisten uit de transporttoestellen; een deel kwam in de Waalhaven terecht, een deel midden in de brandende gebouwen, een groter deel op het landingsterrein, anderen om het vliegveld heen. De Nederlandse troepen binnen de schutting begonnen meteen te vuren – het vinden van goede doelen werd niet vergemakkelijkt doordat het scheen alsof behalve parachutisten ook op parachutisten gelijkende stropoppen daalden.³ De afweer was nog maar nauwelijks begonnen toen de eerste Duitse transporttoestellen landden; verschillende botsten op elkaar of werden in brand geschoten – uit andere tuimelden de luchtlandingstroepen naar buiten om onvervaard met hun pistoolmitrailleurs en handgranaten de strijd aan te binden met de twee compagnieën die om het landingsterrein in stelling lagen. De ene mitrailleurpost na de andere werd opgeruimd, veelal na hevig verzet. De twee pantserwagens konden niet ingrijpen: van de ene was de mitrailleur, van de andere de stuurinrichting onklaar geraakt.

Van coördinatie was bij de verdediging geen sprake. Al bij het eerste bombardement was de bataljonsreserve die ongedekt bij het hoofdgebouw stond, uiteengestoven; sommige manschappen waren langs de grote weg in de richting van Rotterdam weggerend en hadden een groot deel van de compagnie die daar in stelling lag, in hun vlucht meegesleurd; ook de bataljonscommandant, die geen enkel bericht ontvangen had (telefoonverbindingen waren er niet en ordonnansen werden niet uitgestuurd), verliet, toen de eerste parachutisten daalden, het toneel van de strijd, trof de goeddeels gevluchte compagnie niet meer aan en trok verder in de richting van Rotterdam. De commandopost die hij verlaten had, werd omsingeld en met

¹ Vraaggesprek met W. A. Keeman, *De Week in Beeld*, 6 mei 1950. ² A.v. ³ Vermoedelijk zijn de stro-omhulsels van militaire voorraden voor stropoppen gehouden.